

Семптем

КУПИТИ

Майбутнє — це коли починають здійснюватися найоптимістичніші прогнози песимістів.

Семптем — футуристичне семирівневе місто, що захищає мешканців від небезпечного зовнішнього світу. Кожен рівень має своє призначення та особливості: що вищий рівень, то краща якість життя. Перейти з нижчого рівня на вищий майже неможливо, але Ірисі це вдалося, адже її призначили доглядальницею немовляти в сім'ї винахідників з другого рівня. Та не встигла дівчина звикнути до нового життя, як почалися жахливі події: містом шириться загадкова смертоносна хвороба, а загарбники скористалися нагодою і намагаються захопити Семптем. Ірисі доводиться рятувати не лише немовля, а й ціле місто. А ще стрімко дорослішати, знаходити союзників, ухвалювати складні рішення та слідувати цінностям у світі, де подеколи важко збагнути, хто свій, а хто чужий.

Розділ I

Протяглий звук дерев'яного різка сповістив про кінець робочого дня — і купол почали опускати. Якщо хтось залишився ззовні, то матиме проблеми, адже шлях усередину вже закрито. Цей звук також означав завершення Шостого дня вдячності, а отже, завтра відбудеться моя найулюбленіша й найочікуваніша подія — вершитимуть наші долі.

За легендою, Семптем за сім днів створили люди з минулого. Завдяки хитромудрим технологіям вони дуже швидко побудували місто із захисним куполом — Парасолею. Ця широка конструкція, схожа на рухливу трикутну лійку, захищає від агресивного й нищівного сонячного проміння, перетворюючи його на життєдайну енергію. За надмірної сонячної активності чи інших небезпек Парасоля розгортається й силовим полем накриває все місто. На ніч купол завжди опускають. Тато каже, що темна пора також таїть чимало небезпек.

Подейкують, що після заходу сонця пустищами гуляють напівлюди-напівзвірі. Вони адаптувалися до пекельної спеки вдень і морозу вночі, але втратили розум та емоції. Ці голодні істоти замість рук мають крила, як у кажанів, і ховаються під ними від нещадного сонця чи безжального вітру. Їх ще називають фуріями, бестіями, плащуватими або просто — монстрами. І лише завдяки дивовижним можливостям Семптема ми можемо спокійно спати.

Раз на рік ми святкуємо сім днів вдячності та вшановуємо творців Семптема. А ще дякуємо одне одному, обмінюємося дарами зі своїх рівнів і, якщо були достатньо сумлінними впродовж року, підіймаємося вище. Я дуже сильно старалася. У важно слухала кожен урок про догляд дітей, училася читати й писати та, звісно, багато працювала руками, щоб вразити нову сім'ю своїми вміннями. Я мріяла стати доглядальницею, нянею для немовляти, чиї батьки стараються ще більше поліпшити добробут міста.

Хоча куди більше?

У Семптемі жили різні люди: хтось мав яскраву зовнішність, хтось — активну міміку, а дехто налягав, наприклад, на праву ногу. Але тут тебе визначають за вміннями й навичками. Староста Феофанія часто

наголошує, що колишній світ розвалився, бо люди не хотіли сприймати інакшість одне одного. Тому в нас навпаки: ми всіляко показуємо свою несхожість.

Варто цінувати й шанувати особливості кожного й ті краї, з яких прийшли до Семптема. Наприклад, горяни відповідають за безпеку між рівнями, бо їм до снаги підійматися й опускатися кілька разів на день.

З вирощуванням городини найкраще справляються колишні селяни й фермери. Вони знають, як покращити урожай, і навіть навчають цього молодих семптемців на Третьому рівні.

Мої батьки опинилися в Семптемі ще підлітками.

Вони не розповідають, звідки прийшли й хто їхні родичі. Я уявляю собі, що раніше вони жили у величезному місті й тому мама частенько сумно зітхає, коли відбиває кукурудзу чи плете солом'яні кошики та взуття.

Мені хотілося б порадувати її, запевнити, що кращого місця, ніж Семптем, годі й знайти. Тому я мрію стати старостою. Але для цього треба зробити щось справді особливе. Ще не знаю, що саме, але вже уявляю торт, який замовлю годувальницям на свою церемонію посвяти: величезний, семиярусний, як наше місто, щоб кожному вистачило.

Нижній ярус торта буде коричневим, як земля табулів. Їхня місцевість посушлива: жодного яскравого кольору, між кактусами бродять буйволи, а вода в невеликій річечці більше схожа на багно.

Наступний ярус треба зробити жовтим, як поля пшениці й кукурудзи на моєму Шостому рівні. Ми агрікули. Працюємо на землі й доглядаємо кіз, овець і курей. Живемо в невеликих землянках, тому часто чуємо, як угорі тупотить стадо.

Далі — помаранчевий ярус, як морква з городів, і обов'язково з глазур'ю, білою, неначе фартухи годувальниць із П'ятого рівня. Там жінки готують їжу й двічі на деньносять її на вищі рівні. Їхні чоловіки вирощують городину. Коли вони збирають великий урожай, то діляться з нами картоплею чи моєю улюбленою морквою. Остання, на жаль, нечасто буває на Шостому, але колись я таки їстиму все, що забажаю. Для цього щодня старанно запам'ятовую нові настанови вчительки Лари, ретельно

вичищаю бруд із-під нігтів і намагаюся гідно поводитися: не перебиваю старших і дотримуюся правил. Четвертий ярус торта має бути блакитно-бузкового кольору квітів, які вкривають землю на Четвертому рівні. Там живуть ремісники, проте я не знаю точно, що вони роблять. Годувальниці також є, але їх зовсім мало. Напевно, туди пускають жінок, які ну ду-у-уже смачно готують.

Верхні два яруси торта будуть яскраво-зелені, як Третій навчальний рівень — монтасара, та Другий рівень науковців і винахідників. Обидва рівні аж сліплять очі своєю зеленню. На них дуже багато кущів, трав, плодових дерев і квітів, навіть по будинках плетуться рослини, а на дахах ростуть справжні мінісади.

Ми живемо кожен на своєму рівні відповідно до здібностей і заслуг. Показуємо таланти, розвиваємо індивідуальність і мріємо про Перший рівень — найкращий з усіх.

Там ще більше зелені, ніж на Другому й Третьому рівнях, і ростуть чудернацькі рослини й дерева.

Їхній аромат інколи долітає навіть до мого Шостого рівня, перебиваючи солодкаво-нудотний сморід від буйволів. На Першому є озеро з рибами, не таке замулене, як річка на території табулів, а справжнє — із чистою водою, у якій можна купатися. Мабуть, її можна навіть пити.

Тато розповідав, що староста живе в розумному будинку. Ні, ця споруда не вміє читати й лічити, але там ніколи не змерзнеш і не страждатимеш від спеки. І ще є тепла дерев'яна підлога. Не знаю, чи зручно це, адже дерева досить шкарубкі, тож можна загнати скалку під ніготь. Мені подобається, коли на землі лежать килими, як у нас удома. На самісіньке дно тато виклав цеглинки з тирси й глини, зверху ми намостили соломку, а вже на неї мама стелить килимки.

Вона їх плете зі старого одягу й випадкового ганчір'я, яке часто знаходимо в землі.

Та, мабуть, старості подобається ходити по дерев'яній підлозі. Одного разу я бачила Феофанію дуже близько. Вона мала вигляд щасливої та спокійної людини, а не такої, якій муляла скалка в нозі.

КУПИТИ